

Историята на едно незабравимо пътуване

Гонда Вода – символ на нещо хубаво, нещо лошо, нещо нашенско 😊

Всеки си има мечти и те, мечтите могат да са малки, велики, осъществими или въобще неосъществими, но важното, че ги има и когато успееш да ги осъществиш гледаш нагоре и надалече, дишаш по-свободно и най-важното си спокоен, да не говорим, че си готов за нови предизвикателства 😊.

Никога не се отказвайте от мечтите си !!!

I. Подготовката

Та, и аз като всички си имах една мечта – Перу, Наска, Мачу Мачу Пикчу, Титикака и въобще мистерията на индианците и Южна Америка. От години поглеждах скришом сайтовете, разглеждах оферти, броях наличните дни от отпуските, правих сметки за отлагане на това или онова, броях нужните финанси и сметката все не излизаше... Докато случайно или не и с помощта на Маята попаднах на сайта на Alextrek – да ми е живо и здраво Тигърчето А – повтарях това и ще го повтарям винаги с огромна благодарност.

Поредната информация за Перу – прегледах я по-подробно през един ноемврийски ден на 2016 г. – сайта на Alextrek. Започнах да чета за всички тези бленувани места и се облизвах като изгладнял вълк и изведнъж – ама в пакета са включени посещение на Титикака, на Мачу Мачу Пикчу, на каньона Колка, на Наска и и има качване на едни почти 6000 връх – Писко. Е, това ако не е моята дестинация – здраве му кажи. Ще видя всичко това, за което си мечтая от толкова много време, а отгоре на това ще се кача и на 6000 метра. Речено сторено. Обадих се на хората и „боба почна да ври“.

Имаше съмнения, които се въртяха из главата ми:

- След качването на Монблан през далечната 1992 г. бях се отказал от височините – мислих, че през този живот повече няма повече да се правя на герой 😊 ;
- Бях раздал подходящото оборудването на приятели;
- Не знаех що за компания е Alextrek;
- А отпуската, а парите ???
- А Маята ???

И се започна подреждането на кубчето ...

Добре все още мога да го направя – ще се подготвя и ще стане работа. Физически ще бъда готов – така и стана. Фитнеса и пътеката до Драгалевци ми бяха като настолна книга. Малко ме е яд, че спрях футбола, но всяко зло да добро. Рискът да стане беля по време на тази „краста“ беше твърде голям. А през тези месеци едно приятелче се запали по тичането и не бях и сам.

Оборудването – звъннах на Серьогата – от половин дума се разбрахме - ще имам всичко необходимо – обувки, седалка, очила, котки, пухенка, лекарства и т.н.

Без да се обижда или засяга от моето недоверие, Алекс ми даде телефоните на няколко човека, с които той вече е правил подобно упражнение през миналата година. Обаждам се, питам и всички бяха толкова доволни... Няма да забравя как една дама, след като и зададох въпросите си, замълча и когато си мислех, че ще ме отпрати, почти след 30 секунди мълчание, въздъхна и каза – ако имам парите тръгвам отново веднага!!! Сигурно беше много усмихната и страшно доволна от спомените си!!! Добре, това го оправихме, компанията беше проверена – читава е.

Шефът се съгласи за исканите от мен 18 дни отпуска – там мина гладко като по лед ☺. Парите ги нагласихме, въпреки, че не бяха малко – все пак това се прави веднъж в живота и след като толкова го искаш, си заслужава.

Маята – искаше ми се да бъде с мене, но разбихах, че това ще е повече мъчение за нея отколкото удоволствие. И вместо да е усмихната, тя щеше да се мъчи. Голяма част от пътуването щеше да се осъществи на голяма височина, а нейното кръвно не е баш наред. Поговорихме, разгледахме вариантите и решихме – тя ще отиде при децата, а за ще го направя самичък.

В началото на януари 2017 внесох първата парична вноска и се „хванах на хорото“ – вече пускане нямаше ☺ !!!

II. Тръгане, пътуване, връщане

Времето се изтъркало много бързо и 15 юни 2017 дойде. Мърдане няма. Заплатих всички пари, проверих оборудването (Алекс го гледа и одобри – БЛАГОДАРЯ, даже и мене одобри – щял съм да се справя и то най-добре – възрастта е плюс, каза той – ще видим ☺), набутах го в раницата – 18 кг. - ужас – много е тежка, но всичко ще ми трябва. Реших само спален чувал да взема на място – не тежеше, но беше много обемен. Пуснах си отпуска и сутринта на 15-ти бях на летището в 4.30 сутринта. Групата поляка се събра. Алекс се появи с виолетова брадичка – симпатяга. Имахме 4 двойки, 4-тирма индивидуални участници и Алек – общо 13 човека. Не съм фаталист, но можеше да не е точно 13. Ще видим. Всички са симпатяги, въоръжени са фотоапарати, телефони, камери, много торби, усмивки и желание да видим час по-скоро това, за което си бяхме платили. Ще се запознаем, ще се опознаем – има време. За първи път чух фразата „Гонда вода“ – това пък какво е ???

15 юни 2017

Пътуването мина добре :

- 3 часа до Париж – нямахме много време за трансфера, а една от проверяващите на трансфера се заяде с торбата на Данчо – какво има в нея – извади всичко – гледа, гледа и накрая едно голямо нищо. Просто си оправда заплатата жената. Все пак стигнахме навреме за основния полет, насядахме и литнахме на огромната птица. Чакаха ни 10 часа полет.
- В на летището в София си купих много хубава книга – интервюта с всички водачи на Израел и мюсюлманските страни – крушата винаги се има опашка – това, което става сега в света – атентатите, преселението на хората, войни – всичко е започнало още през 60-70-те години на миналия век и хората се предупреждавали за опасността, но... Интересна е и се чете лесно. С нея убих част от времето. За съжаление бях облечен много леко, а в самолета държаха доста иска температура. Завих се с одеялото, поисках

си и още едно и се обвих като пашкул, но ... пак ми беше студено. Изгледах два филма, почетох малко книга и времето мина.

- На една седалка сме с Боби и Лили - хубави, засмени млади за мене хора – занимават се с IT технологии.
- И изведнъж от долу се появи виещия се контур на Мисисипи или Амазонка? – първи снимки. Над екватора сме. За миг минахме в Южното полукълбо.

- Нашия „орел“ поляка се снижи и около 16 часа местно време опря колелета си в пистата на летището в Лима. В Перу сме. Започва се ☺.
- Очаквах слънце и топлина, но се оказа, че този град се радва на слънцето много, много рядко. Ниски облаци, температура около 15-20 градуса и висока влажност. Обещаха ни слънце на другия ден, след като се измъкнем от този космополит (радиус от 40 км и много хора – казват повече от 3 милиона, никой не ги е броил – сигурно са много повече).
- В групата има двама, които говорят испански – Деби и Светослава – това е добре – ще помагат (помагаха навсякъде и много – да са живи и здрави – езика е много важно нещо).
- Багажът дойде без проблем, минахме паспортния контрол (визи не се изискват за Перу) и се озовахме в салона за пристигащи. Първи сблъсък с действителността на тази страна – хората не бързат – всичко става, но бавно и след определено време, а за турбулентността на всичко, което ни заобикаля, тепърва ще говорим.
- Алекс, разбира се, беше договорил всичко, но нещата стават тогава, когато му дойде времето – все пак тези хора говорят испански и точността не е основната им черта.
- След като почакахме около 30 мин да дойдат нашите посрещачи, се натоварихме в едно 15-местно автобусче и тръгнахме към хотела. Първото впечатление е, че трафика е много натоварен, ред няма, никой не спазва предимство, свирките са основния инструмент за слагане ред в движението – като оркестър са – свиркат си и правят

каквото си искат . А катастрофи не видяхме – така са майсторите.

- Така ни срещна Лима – с къщи без покриви – завършен е само първия етаж, а нагоре после или някога – не се знае кога, но да има възможност - за всеки случай. След като се измъкнахме от района на летището, попаднахме на магистралата, която върви паралелно на океана. Ето го – величествения Тих Океан. За първи път съм до него. Ще го пипна – все ще имам възможност. Градът е над нас – около 100 м. Това са го направили добре – няма пресечки, няма светофари – просто вървиш.

